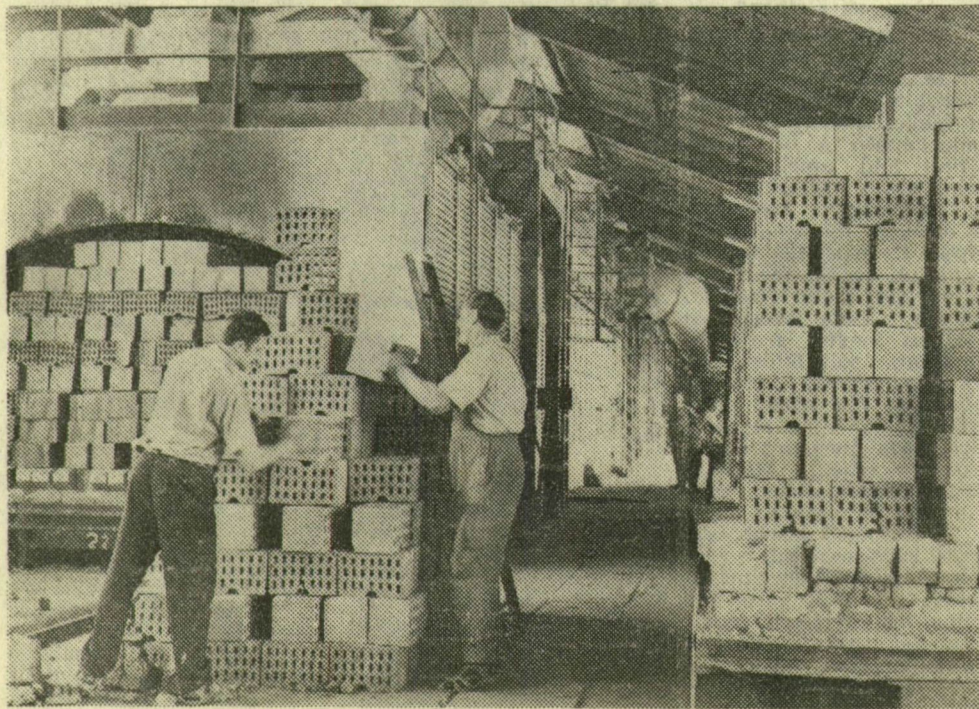

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

A modern téglagyárakban télen sem áll meg a munka

Százmilliós termelés — Eladatlan készletek
Üzemben az új szentesi téglagyár

A szegedi 1-es számú téglagyár alagútkezemencéből folyamatosan „ömlik” az égetett téglá.

Igy, ősz elején, visszatérő téma a téglagyárak termelése. Akár számvetést is lehetne készíteni, hiszen a téglagyártás hagyományosan szezonális volt. Amíg be nem köszöntött az esős, hideg időjárás, addig bányászták az agyagot, és készítették a nyers téglát, s a napmelege szárította, szikkasztotta, alkalmassá tette az égetésre. Az utóbbi években azonban sokat változott a helyzet a téglagyárakban is: egyre több helyütt alkalmaznak fedett szárítóhelyiségeket, agyagraktárakat, s így a téli időszakban is tudnak téglát készíteni.

A Csongrád—Bács megyei Téglaiipari Vállalat az év eddig eltelt időszakában körülbelül 90 millió darab nyers téglát gyártott, s ebből közel 70 millió darabot égettek ki. Az esztendő végéig a termelés mennyisége meghaladja a 100 millió darabot. Hónapról hónapra túl-

teljesítették tervüket, az első háromnegyed évben a nyersgyártást 101,6, az égetett téglá gyártását pedig 104 százalékra teljesítették. Lehet, hogy a téglagyáraknak nem nagy öröm, de az építési szándékozó vásárlóknak minden bizonnyal az, hogy lehet bőségesen téglát kapni, megszűnt a régebbi krónikus téglahiány. Sőt, a gyárak vezetői arról panaszkodnak, hogy százszoros nagyságrendben ott hever a jó minőségű téglá az udvaraikon, várja a vevőket. Erre csak azt mondhatjuk, hogy ez a természetes állapot, s nem az, amikor az építkezni akaró emberek állnak sorba tégláért, bár hasznos volna, ha megegyezne a gyártott mennyiség az igényekkel. Persze, az is lehet, hogy most, ősz idején, nemigen kezdenek új építkezéseket, s majd tavasszal nagyobb lesz a tolongás. Erdemes lenne ezt elkerülni, és most beszerezni az épí-

tőanyagot, amikor zavartalanul, sőt válogatott minőségben lehet kapni.

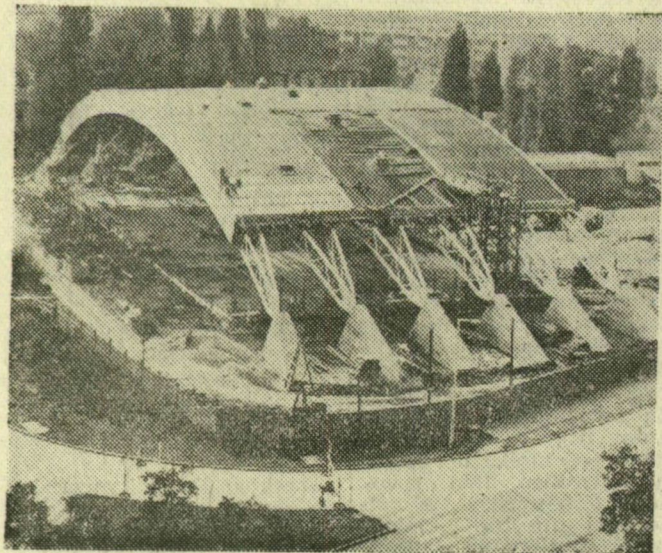
A téglaiipar igazgatója, Csádon György elmondta, hogy a szeptemberi esős hetek nem kedveztek a téglagyáraknak, mivel sok nyers téglá elázott, de a tető alatt levő nyers téglá sem száradt megfelelő időre. A hagyományos technikával és technológiával dolgozó téglagyárakban a fagy beálltáig bányásznak és készítenek nyersárut, s addig égetnek, amíg a készlet tart. A modern üzemekben nincs téli szünet, legfeljebb csak addig állnak le a termeléssel, amíg a gépparkot kijavítják.

A környék legmodernebb téglagyára nemrégiben készült el Szentesen. A két alagútkezemencével rendelkező üzemben földgázzal fűtenek. Az eddig eltelt időben a technikai hibákat javították, és csak a napokban kezdődhetett meg a folyamatos és rendszeres termelés.

Épülő játékcsarnok

Befejezéséhez közelednek az épülő újszegedi játékcsarnokon a tetőfedő munkálatok. Az acélbordák fölé feszülő több rétegű szigetelés legletejére műanyag lemezeket ragasztanak, és az időjárás viszontagságainak ellenálló anyaggal festik be.

A földszinten egyelőre a majdani oszlopvasrácsei rajzolják ki a nagy játékcsarnok és az öltözők, kiszolgáló helyiségek körvonalait. Bőven van munkájuk a vasbetonszerelőknél, és lassan az építőipar szinte valamennyi mestersége megtalálható lesz ezen az építkezésen.

Somogyi Károlyné felvétele

Nagyszerűen helytálltak

Hazatért katonák köszöntése

Szerdán ünnepélyesen köszöntötték az egyik dunántúli laktanyában a „Pajz—72” hadgyakorlatról hazatért magyar törzseket. Mint már ismeretes, a Varsói Szerződés egyesített fegyveres erőinek parancsnoksága egyeztetett terveinek megfelelően, a tagállamok hadseregeinek kijelölt törzsei és csapatai ez év szeptemberében nagyszabású közös hadgyakorlatot tartottak a Csehszlovák Szocialista Köztársaság területén.

Az ünnepség elnökségében ott volt Havasi Ferenc, az MSZMP KB tagja, a Komárom megyei pártbizottság első titkára, Kroszner László, a megyei tanács elnöke, a megye más párt-, állami és tömegszervezeti vezetői. Részt vettek az ideiglenesen hazánkban állomásozó szov-

jet déli hadseregcsoport képviselői is.

A Himnusz hangjai után felolvasták Czinege Lajos honvédelmi miniszter napiparancsát, amelyben elismerését és köszönetét fejezte ki a hadgyakorlaton részt vett törzseknek, a gyakorlatot végrehajtó honvédeknek, tisztviselőknek, tábormegvezetőknek, tábornokoknak, szorgalmas munkájukért és példás magatartásukért. Meggyőződés — hangzik a napiparancs —, hogy nagyszerű helytállásuk, a gyakorlat sikere további lendületet ad munkájukhoz.

A felsorakozott törzseket Kézi József vezérőrnagy köszöntötte. Az ünnepség az Internacionálé hangjaival, majd a törzsek és az alegségek díszmenetével ért véget. (MTI)

Országos közoktatás-politikai aktíva

Szerdán egésznapos közoktatás-politikai aktívát tartottak a Parlament kongresszusi termében. A tanácskozáson megvitatták az MSZMP Központi Bizottságának 1972. június 15-i — az állami oktatásról szóló — határozatával kapcsolatos feladatokat. Az aktíva elnöke Nagy Miklós, az MSZMP KB tudományos, közoktatási és kulturális osztályának vezetője volt. Részt vettek a tanácskozás munkájában kommunista és pártönkívű pedagógusok, a közoktatás párt- és állami vezetői, művelődéspolitikai vezetők, valamint a társadalmi szervek képviselői.

A munkaértekezlet referátumát Aczél György, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára tartotta. Az aktíván felszólalt Ilku Pál művelődésügyi miniszter és Lázár György munkaügyi miniszter is.

Algyő Szegedhez készülődik

Falugyűlések az olaj hazájában

Ahány ház, annyi szokás. Algyőn nem kézemelés, bölintással hatalmazták fel a falugyűlések végén az emberek a tanácsot arra, hogy a Szegeddel való egyesülésről tárgyaljon, hanem egy-egy dörgő igennel. Mintha valami láthatatlan karmester vezényelt volna. Ha volt ilyen, hát a megértés volt az.

Az egyik — meséli például Boldizsár Ferenc, ki nem egy gyűlésen elnökölt már, tiszteletbenálló, s jóbeszédű szószólója lévén az algyői közösségnek —, Csergőtelepen feláll egy javakörrel, s így vélekedik: nem kell ezen vitázni. Nekem két családom Szegeden lakik, bent a városban, ha ők szegediek, néhány kilométerre tőlük én miért ne lehetnék szegedi. Megfigyeltém — tér át a summázásra —, hogy a falugyűlésekre főleg azok jöttek el, akik

szertnek a közügyekkel foglalkozni. Nem csoda tehát, hogy a gondolatok összekapcsolódnak: aki szereti Algyőt, aki a község érdekeit védi, az nem ágalhat haszna, a Szegeddel való egyesülés ellen.

Algyőn — Boldizsár Ferenc számolása szerint — majd hatszázán vettek részt a négy falugyűlésen. A Tisza vendéglőben voltak vagy 160-an, a 70-es italboltban 220-an, a Rákóczi téren 80-an, a művelődési otthonban is több mint százán. Nemcsak az ilyen jelentős gyűléseken jellemzi azonban ez az algyőieket, hanem akkor is, ha társadalmi összefogásra van szükség. Tavaly a községben 550 ezer forint értékű társadalmi munkát végeztek, s úgy vélik ezzel a szemlélettel megbecsülést fognak Szegedben is kivívni. Érdeklődéssel hallották tehát a városi tanács képviselőjétől, hogy Szegeden a kisebb gondok enyhítésére százszoros összegűk állnak rendelkezésre, amelyeket társadalmi munkával lehet millióra egészíteni.

A város nemcsak saját határain belül biztosított eddig is munkát az algyőieknek, de magában a községben is: a konzervgyár kihegyezett telepén például ötven asszony dolgozik. S nem kevésbé beszédes szám, hogy az elmúlt tanév végén 79 nyolcadikosból 71 Szegeden folytatta tanulmányait.

Eke József, a művelődési otthon vezetője helyi példákön bizonyította, hogy miért kell — a Bene János szavajárásával csirip-csup községnek — városá lenniük. Arra hivatkozott, hogy az öt községi téves sorsa is hasonlatos volt, a fejlődés megkívánta, hogy beolvadjanak a nagyobbakba, szegediekbe, tápéiakba. Nemcsak az olajmező, hanem ezek a földek is összekötik ezt a három helységet. A községben még az utóbbi évek dinamikus fejlődésének sodrában sem fejlődhetek olyan intézmények, amelyeknek szerepe a tudatformálás lenne: ehhez

már városi lehetőségek szükségesek.

Lele Illés tanácsstag sokak véleményét tolmácsolva helyesli, hogy megmarad a nagyközség neve az egyesülés után is, mert úgymond, Algyő öregebb Szegedtől, amikor alapították, ott még csak a Boszorkányszigeten volt néhány halászkunyhó. Tréfás és komoly szavak keveredtek az algyői falugyűléseken is: saját történelmükkel is szeretnek évdni az emberek. Olyan ellenvéleményt azonban még nem hallott — emlékszik vissza Pataki Jenő, ki párttitkára is volt sokáig a községnek —, ami akadályozó lenne. Aki esetleg az esélyeket latolgatva szólalt meg, sokszor már saját magát cáfolta.

Az egészséghez — melynek felépülését türelmetlenül várja a község — szinte alapköve lesz az új Algyőnek. Az előrelátás határozta meg helyét a majdani községentrumban, vagy már elővárosi központban. Mert Algyő — ahogy az utolsó, a 19-i falugyűlés tanácselnöki zárószava felvilágosította a kétkedőket — csak Szeged irányába épülhet. Csak Szegednek fejlődhet — a szónak mindkét értelmében. Földrajzilag a Tisza és az olajipar, történelmileg a szocialista fejlődés határozza meg e célú sorsát.

A hét elején az utolsó algyői összejövetellel zárult azoknak a falugyűléseknek sora, amelyekre öt község és Szeged városa irányította figyelmét egy héten. A falugyűléseken az egyesített igénylő községek lakói — ahogy arról lapunkban részletesen beszámoltunk — a tanácsok kezébe adták a döntés jogát. Hamarosan megtartják Algyőn, Kiskundorozsmán, Tápén, Szőregen és Gyáláréten a tanácsüléseket, amelyek a helységek szándékáról kimondják a végső szót. Ezekről a Délmagyarországban ismét beszámolunk.